

La pintora i escriptora Paula Bonet debuta en novel·la amb 'L'anguila', una obra lluminosa amb passatges foscos

Denúncia sense ràbia

Paula Bonet és una creadora molt lliure, tant en pintura com en literatura ■ NOEMÍ ELÍAS

Lluís Lliort
BARCELONA

“La pintura i la literatura són espais de llibertat”, afirma Paula Bonet (Vilareal, 1980), i ho demostra amb les seves obres. Com a pintora i il·lustradora té una fructífera carrera amb reconeixement interna-

cional. Des que va debutar el 2014 amb *Qué hacer cuando en la pantalla aparece The End*, ha publicat sis llibres de formats i continguts diversos.

Ara s'ha decidit, després d'anys de distància amb uns fets “que no volia escriure des de la ràbia”, a debutar en novel·la amb *L'an-*

guila (en castellà a Anagrama i en català a Univers). “Quan vaig llegir el primer bloc traduït per Vicent Usó al català, de manera excel·lent, em vaig emocionar, em va tornar la veu dels meus avis”, comenta Paula Bonet.

Fa uns vuit anys que donava voltes a l'obra i els dos

darrers han estat els de redacció. “La major part del temps va ser per decidir l'estructura d'una novel·la que és ficció, però amb element autobiogràfics, no me n'amago, tot i que de fet és una carta d'amor a un home, el meu avi... I es va fer extensiva a la meua àvia, que tenia molt oblidada”, hi afegeix.

Amb tot, “és una obra de denúncia” en què relata la relació de la protagonista amb tres homes tòxics, com ara un professor vint anys més gran que la manipula i un premi nacional de poesia que la viola. Una denúncia feminista i valenta en clau global. “Jo no importo, importen els fets i les conductes que cal erradicar de la nostra societat.”

L'obra és coral, sobretot amb personatges femenins, feta de materials diversos i que juga molt bé amb la metàfora de les anguilles, que han de fer un recorregut molt llarg per saber qui són, que solen fer angúnia però que Bonet transmet amb bellesa i talent. “Mostro el

“M'ha costat molt entendre que l'última cosa que importa en una obra soc jo”, afirma Bonet

cos de la dona com un camp de batalla del patriarcat, que agradeix de moltes maneres.”

Una part important de l'obra té a veure amb Xile. “Un país preciós on vaig anar a estudiar belles arts, tan lluny de casa com vaig poder, i vaig ser feliç.”

La novel·la va acompanyada d'una exposició pictòrica que explora el mateix i que s'inaugurarà aviat a la sala La Nau de la Universitat de València. “Ha estat un procés plaent, però també molt dolorós.” “M'ha costat molt entendre que l'última cosa que importa en una obra soc jo”, confessa, tot i que això ho compensa amb el fet que no pensa en el lector ni en el que ningú opini d'ella. El millor espai per crear, sens dubte. ■